

των ἤρχισα νὰ σοὶ τὰ διδάσκω. Ἰταλικά, γαλλικά, εἰσὶν ἤδη γνώσεις ὅχι εὐκαταφρόνηται διὰ παιδίον τῆς ἡλικίας σου. Ἐκτός ὅτι καὶ τὸ σῶμά σου ἐγένετο ἤδη εὐρωστόν. Οὐκ αἰδέης, φιλιτάτον Ῥεμίδιον, θὰ ἰδῆς. Μὴ ἀπελπίζωμεθα.

Τὸ μέτρον τοῦτο ἦτον ἄσως τὸ προσφορώτατον διὰ τὴν παροῦσαν ἡμῶν κατάστασιν καὶ ὅταν τὸ συλλογίζωμαι σήμερον, ἀναγνωρίζω ὅτι ὁ κύριός μου ἐπραξε τότε ὅ,τι ἦτον δυνατόν ὅπως ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς δεινῆς ἡμῶν θέσεως. Ἄλλ' αἱ ἰδέαι ἀσφέρει ἢ σκέψεις διαφέρουσιν ἐκείνων, αἵτινες φύονται ἐκ τῆς πρώτης ὁρμῆς.

Εἰς ὅ,τι μοὶ ἔλεγε δύο πράγματα ἔβλεπον. Τὸν χωρισμὸν ἡμῶν. Τὸν παδρόνερ.

Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς ἡμῶν εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία εἶχον πολλάκις ἀπαντήσῃ τοιούτους παδρόνας ἢ κυρίους, οἵτινες συνάγουσι παιδιά ὅθεν ἄποτε, καὶ τὰ διοικοῦσι διὰ τῆς ῥάβδου.

Οὗτοι δὲν ὠμοιάζον ποτὼς τὸν Βιτάλην, ἀλλ' ἦσαν τραγεῖς, ἀδικοί, ἀπαιτητικοί, μέθυσοι, πάντοτε διὰ στόματος ἔχοντες τὴν ὕβριν καὶ τὴν βλασφημίαν, καὶ πάντοτε ὑψωμένην τὴν χεῖρα.

Ἡ τύχη πιθκὸν ἦτον νὰ με παραδώσῃ εἰς ἓνα τῶν φοβερῶν τούτων πατρῶνων.

Καὶ καλὸν ἀκομήν ἂν ἦ ἡ τύχη μοὶ ἔδιδε, καὶ τοῦτο θὰ ἦτον μεταβολή.

Μετὰ τὴν τροφὸν μου ὁ Βιτάλης.

Μετὰ τὸν Βιτάλην ἄλλος.

Πάντοτε τοιαύτη τύχη θὰ μοὶ ἐπεκρέματο;

Δὲν θὰ εὕρισκον ποτὲ κἀνένα, ὃν ν' ἀγαπῶ δι-
αρκῶς;

Βαθυπῆδον εἶχον κατανηθῆσαι νὰ προσηλωθῶ εἰς τὸν Βιτάλην ὡς εἰς πατέρα.

Πάντοτε ἄνευ οἰκογενείας!

Πάντοτε μόνος εἰς τὸν κόσμον!

Πάντοτε πλάνης ἐπὶ τῆς εὐρείας γῆς, χωρὶς σταθερᾶς διαμονῆς οὐδαμοῦ!

Πολλὰ θὰ εἶχον ν' ἀπαντήσω, καὶ οἱ λόγοι μοὶ ἀνέβρουον ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὰ χεῖλη, ἀλλὰ τοῦς κατέστειλα.

Ὁ κύριός μου μοὶ εἶχε ζητήσει θάρρος καὶ καρτερίαν. Ἦθελον νὰ τῷ ὑπακούσω, καὶ νὰ μὴ αὐξήσω τὴν λύπην του.

Ἄλλὰ καὶ δὲν ἦτον πλέον πλησίον μου, καὶ ὡς ἀνέφοβεῖτο ν' ἀκούσῃ ὅ,τι προέβλεπον ὅτι θὰ τῷ ἀποκριθῶ, εἶχε πάλιν πρόπορευθῆ, καὶ ἐπερριπᾶται βήματά τινα ἐμπρός μου.

Ἐγὼ δὲ τὸν ἠκολούθουν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπφθάσαμεν εἰς ποταμόν, ὃν διέβημεν ἐπὶ γεφύρας λασπώδους ὅποιαν δὲν εἶχον ἀκομήν ἰδεῖ. Ἡ χιτῶν, μέλαινα ὡς σκόνη ἀνθράκων, ἐξέτενεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐπιφάνειαν ἀνιπτήν, εἰς ἣν αἱ πόδες μας ἐχώνοντο μέχρι τῶν ἀστραγάλων.

Πέραν δὲ τῆς γεφύρας αὐτῆς ὑπῆρχε χωρίον, ἔχον ἐνάς τὰς ὁδοῦς, καὶ μετὰ τὸ χωρίον τοῦτο

ἤρχιζε πάλιν ἡ ἐξοχή, ἀλλ' ὅχι πλέον ἐξοχὴ πλήρης ὡς μέχρι τοῦδε, πενιχρῶν οἰκιῶν. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ διεσταυροῦντο ἀδιακόπως ἡ ἀκολούθουν ἄλλήλας αἱ ἀμαξαί. Ἐπλησίασα δ' ἐγὼ τὸν Βιτάλην, καὶ ἐπερίπατον εἰς τὴν δεξιάν του, ἐν ᾧ ὁ Κάπης μᾶς ἠκολούθει τὴν μὴ τὴν εἰς τὰς πτέρνας μας. Μετ' οὐ πολὺ δὲν ἤμεθα πλέον εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἀλλ' ἐντὸς ὁδοῦ ἦς τὸ πέραν δὲν ἐφαίνετο. Ἐκατέρωθεν, καὶ ὅσον μακρὰν ἐβλέπομεν, παρίσταντο εἰς τὰς ὄψεις μας οἰκίαι πτωχαί, ῥυπαραί, καὶ πολλὴ ὀλιγώτερον ἀραιαί τῶν τοῦ Βαρδῶ, τῆς Τολώσης καὶ τῆς Λυώνος. Τὴν χιτῶν εἶχον σωρεύσει εἰς διάφορα μέρη, καὶ εἰς τοὺς μαύρους τοῦτους σωρούς, εἶχον ἴσφυστάτην, ὁσπρία σάπια, παντὸς εἶδους ἀκαθαρσίας. Τὸν ἀέρα ἐπλήρουν ἀναθυμιάσεις δυσώδεις, καὶ τὰ παιδιά, ὅσα ἔβλεπον παίζοντα ἐμπρὸς τῶν θυρῶν, εἶχον τὴν ὄψιν ὠχράν. Συνεχῶς δὲ διήρχοντο βαρεταί ἀμαξαί, καὶ τὰς διέφευγον τὰ παιδιά μετὰ πολλῆς δεξιότητος, καὶ χωρὶς νὰ φαίνονται ἀνησυχοῦντα ποσὼς δι' αὐτάς.

Ποῦ εἴμεθα λοιπόν, ἠρώτησα τὸν Βιτάλην.

Εἰς τὰ Παρίσια, φιλιτάτε.

Εἰς τὰ Παρίσια;

Ἦτον δυνατόν;

Τὰ Παρίσια ἦσαν ταῦτα;

Ποῦ λοιπόν ἦσαν αἱ μαρμαρίναι οἰκίαι μου;

Ποῦ ἦσαν λοιπόν οἱ μεταξὸς τὸλιστοι παροδί-
ται μου;

Πόσον ἀσχημὸς, πόσον πενιχρὰ ἡ ἀλήθεια!

Ταῦτα λοιπόν τὰ Παρίσια ἐκείνα, ἂ μετὰ το-
σοῦτου πόθου ἤθελον νὰ ἰδῶ!

Ἐκεῖ θὰ ἔμενον διὰ τοῦ ἐπιλοῖπου χειμῶνος,
χωρὶςθεῖς τοῦ Βιτάλη καὶ τοῦ Κάπης.

Ἐπειὶ συνίχην.

ΟΙ ΝΕΟΦΟΡΟΙ

τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων.

Reporters ὀνομάζονται παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς (τὴν δὲ λέξιν ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ παρέλαβον καὶ οἱ Γάλλοι) οἱ, ὅπως ἡμεῖς σήμερον λέγομεν κατὰ κῶς νεολογούντες, νεολόγοι, ἤτοι συλλογεῖς εἰδήσεων καὶ νέων. Οἱ νεολόγοι οὗτοι ἀποκαλοῦνται καὶ δεκάλεπτοι συντάκται (penny-a-liners), διότι λαμβάνουν μίαν πέννην ἤτοι δύο γαλλικὰ σολδιά δι' ἐκάστον στίχον τῶν εἰδήσεων των, εἶνε ὑπάλληλοι τῶν ἐφημερίδων, δημοτικώτατοι ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ διατρέχουσι καθ' ἐκάστην τὸ ἀστὺ, θηρεύοντες συμβάματα παντὸς εἶδους, πυρκαϊᾶς καὶ ἐγκλήματα. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἐφημεριδογράφων, εἰς οὗς οἱ πόδες εἶνε μᾶλλον ἀπαραίτητοι τοῦ ὕψους, ἀπασχόλησε διὰ μακροῦ χρόνου τὴν εὐφυίαν τῶν σατυρικῶν συγγραφέων, ἐπέχον ἐν τῷ ἀγγλικῷ θεάτρῳ τὴν αὐτὴν περίπου θέσιν καὶ οἱ παράσονται ἐν τῷ ἀρχαίῳ. Παρεστάθησαν π. χ. οἱ ἀγγελιαφόροι οὗτοι ὡς ἀναγγέλλοντες σήμερον ἀνθρωπῶν

τινά πεθνεῶτα, διὰ νὰ εὐρωσι πῶς νὰ δειπνήσῃσι, καὶ αὐριοῦ ἀνεγείροντες ἐκ νεκρῶν αὐτὸ τοῦτο τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ κερδήσῃσι τὸ γεῦμα τῶν, ἑτοιμοὶ νὰ ἴδωσι τὸ ἥμισυ τοῦ Λονδίνου καταποντιζόμενον ὑπὸ σεισμοῦ, διὰ νὰ διηγηθῶσιν ἀκολούθως τὴν καταστροφὴν εἰς τὸ περιωθησόμενον ἕτερον ἥμισυ.

Ἰδοὺ ποίαν εἰκόνα τοῦ ἀγγελιαφόρου τούτου ὑποτυποῖ εἰς ἡμᾶς εἰς τῶν συγγραφέων τούτων. Μόλις ἐπυρπολήθη οἰκία τις, μόλις διεπράχθη τις φόνος, μόλις κατεπατήθη καὶ συνεθραύσθη παιδίον τι, καὶ παρευθὺς ἐν μέσῳ τοῦ συρρέουσantos πλήθους διακρίνεται ἄνθρωπός τις, ὅστις ἀποτεινέως ἐρωτήσεις ἐπ' ἐρωτήσεων τρέχων ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνον, ἀνερευνᾷ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ συμβεβηκότος, λαμβάνει σημειώσεις προγεύρους, καὶ ὅστις, ἐὰν τὸ πλῆθος εἴνε πυκνὸν ἢ ἀπυθῆται ὑπὸ τῶν ὄχλησῶν, ἀντίσταται καὶ ἑμμένει σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του, ἢ παρεισχωρεῖ ἐκ παντὸς τρόπου, ἐπικαλούμενος τὸν τίτλον του, καὶ ἐπαναλαμβάνων ὅτι εἴνε «Κύριος τοῦ τύπου (a gentleman of the press)».

Ἐκ τοῦ πολυαίθμου προσωπικοῦ, ὅπερ συντελεῖ πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον εἰς τὴν σύνταξιν ἐφημερίδος, οἱ δεκάλεπτοι συντάκται εἴνε οἱ ὑπὲρ πάντας γνωστότεροι εἰς τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον. Εἴνε δὲ πάντοτε καὶ πανταχοῦ παρόντες, εἰς τὰ γραφεῖα πῶν ξενοδοχείων, ὅπου καταλόουσιν ἐπίσημοι ξένοι, εἰς τὰς θύρας τῶν ἐπισήμων ἀσθενῶν, εἰς ὅλας τὰς συναθροίσεις, εἰς τοὺς παντὸς εἶδους ἀγωνίας, εἰς τὰς ἀλεκτρονομαχίας, κατῶθεν τῶν ἱκρινωμάτων, ἐφ' ὧν ἐπιτελοῦνται αἱ θανατικαὶ ποιναί. Ἐὰν, ἐπὶ δημοσίας ἀμάξης, εἰς τόπον διασκεδάσεως, εἰς θεάματι παριστάμενον ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς ἀπαγχόνισιν, εἰς συνοδίαν βασιλικὴν ἢ ἄλλην, ἄνθρωπός τις φαίνεται ὀμιλητικώτερος τῶν ἄλλων, καλῆ μεγαλοφωνότερον, εἴνε προθυμότερος εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, εἴνε ἐνήμερος εἰς ὅλα, γνωρίζῃ λεπτομερέστατα τὰς φήμας τῆς ἡμέρας, καὶ εὐρίσκη ἀφορμὴν νὰ γελά δι' ὅτι, δήποτε, ἀρκεῖ νὰ δείξῃ τὸ ἄκρον μόνον χαρτίου ἢ μολυβδοκοκινδύλου, ἔσο βέβαιος καὶ πείσθητι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνήκει εἰς τὸν τύπον.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

462.

Ἡ αὐτὴ ὑπερηφάνεια, ἢ κακίζουσα τὰ ἔλαττώματα, ὧν εἴμεθα ἔστερηνέμοι, ἐξωθεῖ ἡμᾶς πρὸς τὴν καταφρόνησιν τῶν προτερημάτων, ὧν ἀμοιροῦμεν.

463.

Πολλάκις μᾶλλον ἐξ ὑπερηφάνειας ἢ ἐξ ἀγαθότητος θρηναῖομεν τὰς συμφορὰς τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν. Ἐπιδεικνύομεν δὲ πρὸς αὐτοὺς συμπά-

θείαν, ὅπως δεῖξωμεν ὅτι εἴμεθα αὐτῶν κρείττονες.

Πολὺ σπανίως εὐρίσκει τοσαύτην προστάσιον ἢ ἀθωότης, ὅσῃν τὸ ἔγκλημα.

Ἐξ ὅλων τῶν βιαίων παθῶν τὸ μᾶλλον τὰς γυναϊκάς μὴ ἀσχημίζον εἶναι ὁ ἔρωσ.

Οὐχὶ τοσοῦτον τὸ λογικόν, ὅσον ἡ ματαιότης, ἐξωθεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς πράξεις τῶν ὀρέξεων αὐτοῦ ἐναντίας.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Α. ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ πρὸς τινὰ τραπέζιτην, ὃν ἐπεσιέπτετο : «Πρὸ ὀλίγου ἐδειπνησα μεθ' ἐνὸς ποιητοῦ. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια μὰς ἐπρόσφερον ἐν ἐπίγραμμα θαυμάσιον». Εὐθὺς ὁ τραπέζιτης προσκαλέσας τὸν μάγειρόν του, τὸν ἐρωτᾷ : «Διατί δὲν μὰς ἔκαμες καὶ μὰς ἀκόμη ἐπιγράμματα ;

Ἄμα εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ μικρὸς Γεώργιος τρέχει πρὸς τὴν μητέρα του καὶ τῆς λέγει :

— Δός μου κ' ἐμένα, μαμμά, ἀπ' αὐτό.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοῦ δώσω, παιδί μου.

— Ἄ, ναί ! Τώρα ἤκουσα τὴν ἀδελφοῦλάν μου, ὅπου σοῦ ἔλεγεν : εὐχαριστῶ !

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Σκεπτικὸς τις ἐκ τῶν ἡμετέρων φίλων, οὗ τινος ἡ κεφαλὴ πρὸ πολλοῦ ἀπέβαλε καὶ τὰ ὄνειρα καὶ τὰς τρίχας τῆς, ἔλεγεν : «Ὅσῳ μᾶλλον γηράσκει τις, τόσῳ μᾶλλον εὐαίσθητος ἀποβαίνει πρὸς τὰ κατὰ φαντασίαν δυσυχήματα, τόσῳ μᾶλλον συγκινεῖ αὐτὸν ἢ παράστασις δράματος, ἢ ἡ ἀνάγνωσις μυθιστορίας . . . ἀλλ' ἐξ ἐναντίας τόσον ὀλιγώτερον συγκινεῖ αὐτὸν ἢ πραγματικὴ δυστυχία.

Λουδοβίκος ὁ ΙΒ', παιδίον ἐτι ὦν, ἐξήρχετο ἡμέραν τινὰ ἐκ τῶν Βερσαλλιωῶν μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του. Εἰς τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων εὐρίσκετο καὶ καθαριστὴς τις ὑποδημάτων, ὅστις ἀπεκαλύφθη ἐνώπιον τοῦ γεαροῦ βασιλέως.

Ὁ παιδαγωγὸς ἀφείλε τὴν χεῖρα τοῦ βασιλέως, ἀπέδωκεν εἰς τὸν πτωχὸν τὸν χαιρετισμόν.

— Πῶς, κύριε ; χαιρετᾶτε ἕνα ὑπηρέτην ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ παιδαγωγός, προτιμῶ νὰ χαιρετήσω ἕνα ὑπηρέτην, παρὰ νὰ εἴπωσιν ὅτι εἰς ὑπηρέτης ἔχει πλειοτέραν εὐγένειαν τρόπων ἀπὸ ἐμέ.